

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 13.Gf.40.345/2025/6-II.

A felperes:

felperes

(cím1)

A felperes képviselője:

Deloitte Legal Göndöcz és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Göndöcz Péter ügyvéd)

(cím2)

Az alperes:

alperes

(cím4)

Az alperes képviselője:

M. Nagy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. M. Nagy Péter ügyvéd)

(cím3)

A per tárgya: dolog kiadása

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 17.G.41.616/2023/57. (2024. szeptember 27.)

A fellebbezést benyújtó fél: felperes (59. sorszám)

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét a perköltség tekintetében megváltoztatja, a felperest a perköltség megfizetése alól mentesíti, egyúttal kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperes részére 15 napon belül 10.697.859 (tízmillió-hatszázkilencvenhétezer-nyolcszázötvenkilenc) forint perköltséget, ezt meghaladóan az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 3.770.000 (hárommillió-hatszázhetvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

[1] Az elsőfokon eljáró Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) által megállapított, a fellebbezés elbírálása szempontjából irányadó tényállás szerint a felperes és a perben nem álló egyéb fél1 (a továbbiakban: egyéb fél1) között 2022. február 18. napján logisztikai keretmegállapodás jött létre a cím5 helyrajzi számú, a perben nem álló egyéb fél2 (a továbbiakban: egyéb fél2) tulajdonában álló raktárakra vonatkozóan, amely alapján a raktárakat bérlőként használó egyéb fél1 azokat a felperes rendelkezésére bocsátotta. A szolgáltatási díj meg nem fizetésére hivatkozással a egyéb fél1 2023. február 20. napján a felperes raktárakban tárolt ingóságai egy részét árverés keretében az 50% mértékben tulajdonos tagja, az alperes részére 28.500.000 forint vételáron értékesítette. 2023. július 20-án a Rendőr-főkapitányság1 ügyszám1 számú határozatával az alperessel szemben a perbeli raktárakban lévő ingóságok és a raktározással kapcsolatos iratok vonatkozásában kutatás és lefoglalás elrendeléséről határozott. A Főügyészség1 a 2023. szeptember 8-án kelt ügyszám2 számú határozatában a nyomozóhatóság lefoglalást megszüntető, 2023. augusztus 16-i határozatát hatályon kívül helyezte, és az elrendelt lefoglalást fenntartotta.

[2] A felperes a keresetében a perbeli raktárakban tárolt és az árverési díjjegyzékben nem szereplő, a kereseti kérelméhez F/16. szám alatt csatolt mellékletben felsorolt ingóságok tekintetében kérte, hogy a bíróság a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 5:1. §-a, 5:9. § (1) bekezdése, 5:13. § (1) bekezdése, 5:21-22. §-a, 5:30. §-a és az 5:36. § (1) bekezdése alapján kötelezze az alperest mint jogalap nélküli birtokost azok részére történő kiadására.

Előadta, hogy a per tárgyát képező ingóságoknak a tulajdonosa, ezeket az eszközöket a egyéb fél1 nem értékesítette az árverés keretében az alperes részére, és azok az alperes birtokában, a raktárban található.

[3] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte.

Többek között arra hivatkozott, hogy a kereseti kérelemmel érintett ingóságok közül a 39., 1076., 1229. és 1380. sorszámuak nincsenek a birtokában, azokat a nyomozóhatóság a egyéb fél2 ügyvezetőjének a megőrzésében és birtokában hagyta.

[4] A felperes részbeni elállást tartalmazó nyilatkozata alapján az elsőfokú bíróság a 2024. június 26-án kelt és 2024. július 13-án jogerőre emelkedett ügyszám14 számú végzésével a keresetleivelének „1076 személyi számítógép (monoblokk)” sorában, továbbá az „1380 elektromos kézszerű” sorában feltüntetett ingóságok tekintetében az eljárást megszüntette.

[5] Az elsőfokú bíróság a 2024. szeptember 27. napján kelt 17.G.41.616/2023/57. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adja a felperes birtokába az ítélet mellékletében felsorolt ingóságokat, ezt meghaladóan a keresetet elutasította; kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 2.632.272 forint perköltséget.

A határozata indokolásában megállapította, hogy az adásvételi szerződés mellékletében feltüntetett „Bútorok 10 szakasz” megjelölés által az ingóságok nem meghatározottak, azok tulajdonjogát az alperes nem szerezte meg, ezért a felperes az elismerten az alperes birtokában lévő ingóságok vonatkozásában a Ptk. 5:36. § (1) bekezdése alapján alappal követelheti a kiadást.

Az 1229. és a 39. sorszám alatti ingóságok tekintetében viszont azt rögzítette, hogy a felperes nem tudta igazolni azt a tényt, hogy ezek az ingóságok az alperes birtokában lennének, ezért a keresetet ebben a tekintetben elutasította.

A megállapítása szerint sem a egyéb féll 2023. május 11-i, sem az alperes 2023. július 5-i válaszelevelének tartalma nem igazolják, hogy ezek az ingóságok az alperes birtokába kerültek volna. Figyelemmel volt arra is, hogy a egyéb féll 2024. május 8-i nyilatkozata kifejezetten azt tartalmazta, hogy a egyéb féll a perbeli kereset elutasításával érintett ingóságokat nem tárolja az alperes részére és megbízásából, ez pedig szintén azt támasztja alá, hogy azok nincsenek az alperes birtokában. E nyilatkozat értékelésekor figyelembe vette, hogy a egyéb féll és az alperes között gazdasági és személyi összefonódás áll fenn, azonban ezt az okiratot bizonyítékként felhasználhatónak találta az alperesnek arra a következetes védekezésére tekintettel, amely szerint az érintett ingóságok nem képezték az árverés tárgyát, ugyanis ez okból életszerűtlen lett volna, ha a tulajdonát nem képező ingóságok tárolására megbízást ad.

A nyomozóhatóság által a lefoglalás elrendeléséről és megszüntetéséről szóló határozatok sem igazolják, hogy az alperes vitatásával érintett ingóságok birtokosa az alperes lenne, mert a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 308. §-a értelmében a lefoglalás elrendelésekor és annak megszüntetésekor a rendőrség vizsgálata nem arra vonatkozott, hogy ki minősül az ingóságok birtokosának, hanem arra, hogy a lefoglalás tárgya bizonyítási eszközként felhasználható-e a büntetőeljárásban. Utalt arra is, hogy a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 263. § (2) bekezdése értelmében a bíróságot a határozatának meghozatalakor más hatóság döntése vagy az abban megállapított tényállás nem köti.

Megállapította, hogy a felperes által hivatkozott Pp. 184. § szerinti állítási szükséghelyzet nem áll fenn. A rendőrségi lefoglalás önmagában nem eredményezi a birtok elvesztését a Ptk. 5:4. § (2) bekezdése alapján, mert a foglalás a tényleges hatalom gyakorlásában pusztán időlegesen akadályozó tényező.

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetben kiadni kért és az elsőfokú ítélettel ténylegesen kiadni rendelt ingóságok 1.322.057,11 euró, illetve 439.256,26 euró értékéhez képest a felperes pernyertességét 33% mértékben állapította meg, és ennek alapján, a felperes és az alperes által egyaránt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján 7.242.409 forint + áfa összegben felszámított eljárási költségre figyelemmel rendelkezett a perköltség viseléséről.

[7] Az ítélettel szemben a felperes fellebbezett. Kérte elsődlegesen a keresetet elutasító rendelkezés megváltoztatását és az alperesnek a 39. és az 1229. sorszámú ingóságok kiadására kötelezését, másodlagosan az ítélet keresetet elutasító rendelkezésének a hatályon

kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára utasítását. Kérte továbbá az alperest az első- és másodfokú eljárásban felmerült perköltsége megfizetésére kötelezni.

[8] A kérelme alátámasztására előadta, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem a Pp. 279. §-ban foglaltak szerint – azaz egyenként és összességében is – értékelte.

Állította, hogy a Rendőr-főkapitányság¹ ügyszám¹ számú, a lefoglalás elrendeléséről, valamint a ügyszám³ számú, a lefoglalás megszüntetéséről hozott határozatai közokiratok, amelyek tartalmának valóságához a Pp. 323. § (2) bekezdése értelmében törvényi vélelem fűződik, így a bizonyítási teher is megfordult. E közokiratok által igazolt tény, hogy az eszközöket a nyomozó hatóság a raktárakban az alperestől foglalta le, a rendőrségi határozatok rögzítették a birtokviszonyokat, tehát azok alapján vélelmezni kellett, hogy az eszközök birtokosa az alperes. Erre azonban az elsőfokú bíróság nem volt tekintettel.

Hivatkozott az alperes 2024. április 10-i beadványában foglaltakra, amelyben megerősítette, hogy sem a egyéb fél sem az alperes nem voltak azzal tisztában, hogy az árverési szerződés tárgyát képező ingóságok és a raktárakban tárolt ingóságok köre nem egyezik meg, hanem a raktárakban tárolt valamennyi ingóság birtokát átadták az alperesnek. Állította, hogy sem az alperes, sem a egyéb fél a kereset megismeréséig nem voltak tudatában annak, hogy a raktárakban tárolt ingóságoknak csupán egy részét árverezték el az alperes részére. Ezt támasztja alá az ingóságok elkülönítésének hiánya és a csomagok bontatlansága is. Az elsőfokú bíróság e körben tévesen értékelte a egyéb fél 2024. május 8-án kelt levelének – ellentmondásos – tartalmát, és nem vette figyelembe, hogy a egyéb fél az alperes pernyertességében érdekelt. Állította, hogy a kérdéses ingóságok kapcsán az alperes birtoklása bizonyított azáltal is, hogy az alperes és a egyéb fél a raktárakban található ingóságok halmazával azonosította az árverésen értékesített ingatlanokat és a egyéb fél megerősítette, hogy a raktárakban tárolt valamennyi ingóság az alperes birtokába került.

[9] Az elsőfokú bíróság eljárási szabálysértéseként hivatkozott az indokolás hiányosságára, a Pp. 346. § (5) bekezdésében foglaltak megsértésére. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon mellőzte annak indokolását, hogy a közokiratnak minősülő rendőrségi határozatokat, illetve az azok tartalmához fűződő törvényes vélelmet milyen okból nem vette figyelembe. Úgyszintén nem indokolta, miért nem találta megalapozottnak azt az állítását, amely szerint az alperes nem volt tisztában azzal, hogy az árverésen milyen ingóságokat szerzett meg. Az elsőfokú bíróság nem indokolta az alperes 2023. május 12-i és 2023. július 5-i leveleiben foglaltak mellőzését sem. Álláspontja szerint a egyéb fél nyilatkozata hitelességének elfogadása nem indokolt önmagában azáltal, hogy az az alperes érvelését alátámasztja. Az elsőfokú bíróság nem indokolta továbbá azt sem, miért tekintette a egyéb fél nyilatkozatát erősebb bizonyítéknak a rendőrség határozatainál.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a Pp. 237. § (2) bekezdésébe ütköző módon folytatta le az anyagi pervezetést, mert nem tájékoztatta a feleket arról, hogy a kulcsfontosságú rendőrségi határozatokat és ezzel együtt a Pp. 323. § (2) bekezdése szerinti vélelmet is mellőzni fogja, valamint arról sem, hogy a rendőrségi határozatok mint közokiratok a bizonyítási teher megfordulásához vezetnek, és nem tájékoztatta felperest arról, hogy téves perlés történt. Ezáltal az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 51. §-ában és 237. §-ában foglalt kötelezettségeit.

Hivatkozott továbbá arra, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 4. § (4) bekezdésében és 5. § (2) bekezdésében foglalt kötelezettségét elmulasztva nem bírságolta meg az eljárás során több esetben valótlan tény állító, valamint félrevezető nyilatkozatot tevő alperest.

[10] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségében marasztalását kérte.

Álláspontja szerint a perbeli ingóságok alperes birtokában létének bizonyítása a felperest terhelte, és ennek igazolására az általa hivatkozott rendőrségi határozatok nem alkalmasak. Hangsúlyozta, hogy a bizonyítottság hiánya nem az okiratok közokirati jellegével függ össze, hanem azok tartalma nem alkalmas a felperes állításának alátámasztására. Az eljárás során mindvégig következetesen állította, hogy a felperes által kiadni kért ingóságokat az árverésen nem szerezte meg és azokat sosem vette birtokba. Iratellenes és logikátlan következtetés lenne arra az eredményre jutni, hogy a egyéb fél2 tulajdonában lévő és a egyéb fél1 által bérelt raktárakban tartotta volna birtokában ezeket az eszközöket. Az elsőfokú bíróság a felperes által csatolt levelezés anyagát is helytállóan értékelte, a egyéb fél1 2023. május 11-i levele kapcsán figyelemmel volt arra is, hogy az milyen tartalmú nyilatkozatra válaszol. Az elsőfokú bíróság tekintettel volt a egyéb fél1 és az alperes közötti összefonódásra is, és részletesen kifejtette, hogy a egyéb fél1 nyilatkozatát mi alapján értékelte bizonyító erejűként.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tett, valamennyi bizonyítékot összességében is értékelt és kifejtette, hogy valamely tényállítást milyen okból nem talált bizonyítottnak.

Értelmezhetetlennek minősítette a felperesnek azt a hivatkozását, hogy az elsőfokú bíróságnak tájékoztatási vagy felhívási kötelezettsége lett volna a tekintetben, hogy a pert kívül szemben kellett volna megindítania. Emellett utalt arra is, hogy a felperesnek az alperes per során tett következetes állításaira, valamint a egyéb fél1 több fórumon is megtett nyilatkozataira tekintettel tisztában kellett lennie azzal, hogy a peresített ingóságok nem az alperes, hanem a egyéb fél1 birtokában voltak.

Álláspontja szerint a felperes alaptalanul állítja, hogy az elsőfokú bíróságnak az alperest pénzbírsággal kellett volna sújtania, ugyanakkor a tények bizonyításának elmaradását az alperes perbeli magatartása nem befolyásolhatta.

[11] A felperes az alperes fellebbezési ellenkérelmére tett észrevételében előadta, hogy az alperes tévesen értelmezi a Pp. 263. § (2) bekezdését és a Pp. 323. §-ában foglaltakat. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a közokirat tartalmának valódiságához fűződő törvényes vélelmet, és nem állapította meg az sem, hogy ez a vélelem megdőlt volna. Fenntartotta ezzel összefüggésben, hogy a rendőrségi határozatok a birtokállapotot mint ténykérdést tisztázták, megállapítva, hogy a perrel érintett ingóságok birtokosa az alperes volt. Emellett az elsőfokú ítélet is rögzítette, hogy a lefoglalás önmagában nem eredményezte a birtok elvesztését.

Megismételte, hogy sem az alperes, sem a egyéb fél1 nem voltak tudatában annak, hogy mely ingóságok képezték az árverés tárgyát, erre tekintettel a egyéb fél1 levele azt erősíti meg, hogy valamennyi raktárakban tárolt ingóság az alperes birtokába került. Fenntartotta a egyéb fél1 alperes pernyertességében való érdekelttségére tett állítását.

Hivatkozott arra is, hogy az alperes törvényes képviselőjének a Fővárosi Törvényszék előtt ügyszám5 számon indult ügyben a 2025. január 16-án tartott perfelvételi tárgyaláson tett

előadásával igazoltan az ingatlanon 2023. április 3-án történt zárcserével ténylegesen az alperes birtokába került valamennyi ott tárolt ingóság.

Fenntartotta, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetésre vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget, ugyanis a Pp. 237. § (1)-(3) bekezdése értelmében szükséges lett volna tájékoztatás nyújtása arról, hogy a birtokos személyére vonatkozóan a bíróság további bizonyítást tart szükségesnek. Hivatkozott továbbá a Pp. 51. §-ához fűzött kommentár anyagára, amely szerint az anyagi pervezetés körében szükséges a tájékoztatás és felhívás abban az esetben, ha a felperes a pert nem az ellen indította meg, akivel szemben az igénye érvényesíthető. Ismételtén előadta, hogy anyagi pervezetés lett volna szükséges arról is, hogy a bíróság a közokirati bizonyítékokat és az azokhoz fűződő törvényes vélelmeket mellőzi, illetve a felperestől eltérően értelmezi a Pp. 263. § (1) bekezdésében, valamint a Pp. 323. § (2) bekezdésében és (3) bekezdés b) pontjában foglaltakat.

[12] A felperes a 2025. március 7. napján kelt beadványában elállási kérelmet terjesztett elő a – fellebbezéssel érintett – 39. és 1229. sorszámú eszközök kiadására vonatkozó kereseti kérelme vonatkozásában, és ebben a körben kérte az eljárás megszüntetését és az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését a Pp. 241. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése, továbbá 379. §-a alapján.

Kiemelte, hogy az elállásra azért került sor, mert az alperes a követelést az eljárás megindítását követően teljesítette. Emellett az alperes a perre okot adott, mert a pert megelőzően nem cáfolta, hogy az ingóságok a birtokában lettek volna.

Előadta, hogy a nyomozó hatóság az ügyszám4 számú határozatával a fellebbezéssel érintett eszközök vonatkozásában megszüntette a lefoglalást, és az eszközöket a részére kiadni rendelte. A lefoglalást megszüntető határozat alapján megállapítható, hogy a lefoglalásra az alperestől került sor, a lefoglalás megszüntetéséig az alperes volt az eszközök birtokosa.

Hangsúlyozta, hogy az elállás esetében irreleváns, hogy az alperes teljesítése önkéntes volt-e vagy sem. A Pp. 241. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdése, továbbá a 85. § (2) bekezdése alkalmazásának egyetlen feltétele, hogy az alperes teljesítsen. Amennyiben az alperes önkéntes teljesítése hiányában a kiadás végrehajtó szerv közreműködésével történik meg, az a teljesítés tényén nem változtat. A Pp. 85. §-hoz fűzött kommentár értelmében a 85. § (2) bekezdése annak a méltánytalan helyzetnek az elkerülését szolgálja, amelyben az alperes teljesítése következtében elálló felperesnek kellene az alperes perköltségét megtérítenie. Kiemelte, hogy a Pp. 85. § (2) bekezdését és a Pp. 241. §-át is az Alaptörvény 28. cikkének megfelelően szükséges értelmezni.

[13] Az alperes az elálláshoz nem járult hozzá, érdemi döntés meghozatalát kérte.

Álláspontja szerint az elállásról a bíróság a birtokhelyzet érdemi vizsgálata nélkül nem dönthet. E körben fenntartotta, hogy az érintett ingóságoknak soha nem volt a birtokában. 2025. március 11-én, a felperes más perben tett bejelentésével szerzett tudomást arról, hogy a egyéb fél2-vel kötött szerződés alapján 2025. március 3. óta a felperes bérli a raktárakat, azaz az ő hatalmában vannak az ott elhelyezett eszközök.

[14] A Fővárosi Ítéltábla a 2024. április 16-án kelt ügyszám9 számú végzésével az elsőfokú bíróság ítéletének a keresetet elutasító és a perköltségre vonatkozó rendelkezéseit

hatályon kívül helyezte és ebben a körben az eljárást megszüntette. Megállapította, hogy a fellebbezési eljárás mérsékelt illetéke 750.000 forint és kötelezte az alperest a felperesnek 15 napon belül 13.029.822 forint együttes első- és másodfokú perköltség megfizetésére.

[15] A Kúria mint másodfokú bíróság a 2025. október 28-án kelt ügyszám8 számú végzésével az ítéltábla végzését megváltoztatta, az elsőfokú ítélet keresetet elutasító és a perköltségre vonatkozó rendelkezésének hatályon kívül helyezését mellőzte, és a felperes eljárás megszüntetése iránti kérelmét elutasította. Kötelezte a felperest az alperesnek 15 napon belül 88.900 forint másodfokú perköltség megfizetésére, és megállapította, hogy az alperes az állami adóhatóságtól 285.000 forint fellebbezési illeték visszatérítésére jogosult.

A Kúria határozatának indokolása értelmében a követelés teljesítésének követelménye nem szűkíthető le a teljesítés kötelmi jogi fogalmára, az a perbe vitt alanyi jog alapján a jogosult által követelt jogvédelem és ezáltal a kereseti kérelem teljesítését jelenti. Utalt a túlnyomórészt azonos tényállású ügyben hozott ügyszám6 számú végzésben történt állásfoglalásra, amelynek értelmében a per érdemére tartozó kérdés annak elbírálása, hogy az alperes birtokosa-e a perbeli ingóságoknak, míg perköltség viseléséről való döntés körében az volt vizsgálendő, hogy az alperes a követelést az eljárás megindítását követően teljesítette-e. A Kúria álláspontja szerint az alperes hozzájárulásának hiányában, a Pp. 241. § (3) bekezdése alkalmazásával az eljárás megszüntetésére nem volt lehetőség, így a folytatódó másodfokú eljárásban a Fővárosi Ítéltáblának a felülbírálati jogkörének a Pp. 370. § (1) bekezdésében írt korlátai között kell felülbírálnia az elsőfokú bíróság ítéletét.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást kiegészíti azzal, hogy a Rendőr-főkapitányság1 a 2024. november 15-én kiadmányozott ügyszám4 számú határozatával a ügyszám1 számon lefoglalt ingóságok vonatkozásában megszüntette a lefoglalást, és az eszközöket a felperes képviselője részére kiadni rendelte. A lefoglalás megszüntetésével szemben az alperes által 2023. augusztus 21-én benyújtott panaszt a Főügyészség1 ügyszám7 számú határozatával elutasította. A határozat indokolása akként utalt az elbírált panasz tartalmára, hogy abban az alperes valamennyi lefoglalt ingóságnak a részére történő kiadását kérte arra hivatkozással, hogy ezeken az ingóságokon árverés útján tulajdonjogot szerzett.

[17] Fellebbezés hiányában a Pp. 258. § (5) bekezdése alapján jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek az alperest az elsőfokú ítélet mellékletében felsorolt ingóságoknak a felperes birtokba adására kötelező rendelkezése.

A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálati jogkörét a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között gyakorolta, nem érintve az ítéletnek a jogorvoslati kérelemmel nem támadott, a kereseti kérelemnek részben helyt adó rendelkezéseit.

[18] A fellebbezés az ingóságok kiadására kötelezés és az ítélet hatályon kívül helyezése, valamint az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és új határozat hozatalára

utasítása tekintetében megalapozatlan, míg az alperes perköltség megfizetésére kötelezése vonatkozásában alapos.

[19] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési kérelmek elbírálásának a sorrendjéhez nem volt kötve, és elsődlegesen a felperesnek a jogorvoslati kérelmében másodlagosként megjelölt, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára irányuló kérelmét vizsgálta, figyelemmel arra, hogy hatályon kívül helyezési ok fennállta esetén az elsőfokú döntés érdemi helytállóságának a vizsgálatára nem kerülhet sor.

Az ítélet hatályon kívül helyezése iránti fellebbezési kérelem megalapozatlan, mivel az elsőfokú bíróság nem követett el olyan lényeges, az érdemi döntésre kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú eljárás megismétlését tenné szükségessé.

[20] Az elsőfokú bíróság a tényállást a döntéshez szükséges mértékben feltárta. A Fővárosi Ítéltábla azt a felperes által ügyszám11 számokon csatolt ügyszám10 számú okirat alapján kiegészítette az elsőfokú bíróság döntését követően meghozott, a nyomozó hatóságnak a lefoglalás megszüntetését és a lefoglalt ingóságoknak a felperes képviselője részére történő kiadását elrendelő határozata tényének és lényeges tartalmának a rögzítésével.

[21] A fellebbezésben állítottakkal szemben az elsőfokú bíróság a Pp. 346. § (5) bekezdése szerinti indokolási kötelezettségét nem sértette meg. A Fővárosi Ítéltábla ennek megállapításánál figyelemmel volt arra, hogy az irányadó joggyakorlat (Kúria ügyszám12) szerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének eleget tesz akkor, ha logikusan és jogilag is követhetően kifejti a döntést megalapozó jogi érveit, utalva az irányadónak tartott jogszabályokra. Tekintettel arra is, hogy az elsőfokú bíróság döntése és annak indokai is összhangban állnak egymással (Kúria ügyszám13), az indokolási kötelezettség megsértését nem eredményezheti az a felperes által hivatkozott körülmény, hogy az elsőfokú bíróság csak az általa az ügy eldöntése szempontjából lényegesnek tartott hivatkozások és bizonyítékok tekintetében fejtette ki részletes álláspontját.

A fellebbezésben állítottakkal ellentétben nem sértette meg az indokolási kötelezettségét az elsőfokú bíróság azáltal sem, hogy nem tért ki a felperes által hivatkozott rendőrségi határozatokból eredő törvényes vélelem és ennek folytán a bizonyítási teher megfordulásának figyelmen kívül hagyására, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnően a felperes által hivatkozott rendőrségi, a foglalat elrendelő, illetve megszüntető határozatok tartalmát és az ahhoz fűződő bizonyító erőt a felperestől eltérően értékelte. Nyilvánvalóan nem alapozhatja meg az indokolási kötelezettség elmulasztását az, ha a bíróság a bizonyítási eszközök mérlegelésének eredményeként a felperesétől eltérő álláspontra helyezkedik.

[22] Az ítélet hatályon kívül helyezését az anyagi pervezetés elmaradása vagy nem megfelelő volta nem alapozhatja meg, figyelemmel a Pp. 384. § (1) bekezdésében foglaltakra

is; ennek következményei a Pp. 369. § (4) bekezdése alapján kizárólag az anyagi jogi felülbírálat során vonhatók le.

Ugyanakkor a felperes tévesen hivatkozott a fellebbezésében az elsőfokú bíróság anyagi pervezetésének hiányosságára, tekintettel arra, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettsége a Pp. 237. § (2) bekezdése szerinti anyagi pervezetés keretében csak – az erre vonatkozó perfelvételi nyilatkozat hiányában – a lényeges tények bizonyításának szükségességére és a bizonyítás elmulasztásának következményeire terjedt ki, és az elsőfokú bíróság értelemszerűen nem tájékoztathatta a feleket az általuk tett jognyilatkozatok és felajánlott bizonyítékok értékelésének a csupán az eljárást befejező határozatában kifejezésre jutó eredményéről.

Úgyszintén megalapozatlanul állította a felperes a fellebbezésében a Pp. 51. §-ában foglaltak megsértését, mivel az ingóságok kiadására kötelezett birtokos személye a jelen per érdemi eldöntésére tartozó, a bizonyítás eredményétől függő kérdés volt (BH1993. 379.). Az anyagi értelemben vett perbeli legitimáció hiányáról a bíróság csak az érdemi határozatában foglalhatott állást, e tekintetben anyagi pervezetésre nem volt lehetőség.

[23] A felperes a fellebbezésében nem fejtette ki, hogy a Pp. 4. § (4) bekezdésében és 5. § (2) bekezdésében foglaltak megsértése, a pénzbírság megfizetésére kötelezés elmulasztása – annak feltételeinek fennállta esetén – miként alapozná meg a Pp. 381. §-ában írt feltételeket, és tenné szükségessé az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az új eljárás lefolytatására utasítást. A Pp. 381. §-ában foglalt feltételek hiányában az ítélet hatályon kívül helyezésének ez okból sem volt helye.

[24] Az ítélet keresetet elutasító rendelkezésének a megváltoztatására és az alperest a 39. és 1229. sorszámú ingóságok kiadására kötelezésre irányuló fellebbezési kérelem szintén megalapozatlan.

[25] A Fővárosi Ítéltábla e körben mindenekelőtt azt rögzíti, hogy a felperes eljárás megszüntetése iránti kérelme a Kúria ügyszám8 számú végzésével – az alperes elálláshoz való hozzájárulása hiányában – jogerősen elutasításra került, amelynek folytán a 39. és az 1229. sorszámú ingóságok kiadására irányuló kereseti kérelem fenntartottnak minősül. A felperes úgyszintén fenntartott elsődleges fellebbezési kérelme az ezen ingóságok vonatkozásában a keresetet elutasító ítéleti rendelkezés megváltoztatására és ezen eszközök kiadására kötelezésre irányult.

[26] A Ptk. 5:9. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy aki jogalap nélkül van a dolog birtokában, köteles a dolgot a birtoklásra jogosultnak kiadni.

[27] A felperes saját előadása értelmében a perindítást követően, az elsőfokú ítélet meghozatala után a ügyszám1 számon lefoglalt valamennyi ingóság – köztük a 39. és 1229. sorszámú nyilvánított eszközök – kiadása a részére megtörtént. Ezt támasztja alá a Rendőr-főkapitányság1nak a felperes által csatolt határozata is. Mivel a keresetben kiadni kért

ingóságok a nyomozó hatóság határozata folytán nem vitatottan nem az alperes, hanem a felperes birtokában vannak, a Ptk. 5:9. § (1) bekezdésében foglalt feltétel, a kiadni kért eszközöknek az alperes birtokában léte hiányában a kiadásra irányuló kereset megalapozatlan.

[28] A fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett, az alperest az ítéletben meghatározott ingóságoknak a felperes részére kiadására kötelező részét nem érintette, míg a keresetet ezt meghaladóan – a 39. és az 1229. sorszámú ingóságok kiadása tekintetében – elutasító rendelkezését – az ítéletben foglaltakhoz képest eltérő indokolással, a felperes részére kiadás megtörténte tekintettel – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[29] A felperes a fellebbezésében kérte az alperesnek a teljes elsőfokú perköltsége megfizetésére kötelezését is. A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést e részben megalapozottnak találta az alábbiak szerint.

[30] Az elsőfokú bíróság a felperes pernyertességét a keresetében kiadni kért és a ténylegesen kiadható ingóságok értékére figyelemmel, azért találta 33% mértékben megállapíthatónak, mivel álláspontja szerint a felperes a perben nem bizonyította, hogy a 39. és 1229. sorszámú ingóságok az alperes birtokában vannak, és ezen összesen 882.558,45 euró értékű ingóságok vonatkozásában a keresetet elutasította. A Fővárosi Ítéltábla ehhez képest a keresetet – az elsőfokú határozat meghozatalát követően történt kiadásra tekintettel – eltérő indokkal, azért találta megalapozatlannak, mert a kiadni kért ingóságok a nyomozó hatóság határozatával a felperes birtokába kerültek.

[31] A Pp. 83. § (2) bekezdésének általános rendelkezése értelmében a kereset részbeni elutasítása folytán az alperes perköltségeit a felperes a pervesztessége arányában köteles megfizetni.

Emellett a Pp. 86. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy az a fél, aki akár a perben, akár azt megelőzően az ellenfélnek feleslegesen a perköltség körébe tartozó költséget okoz, ezek megtérítésére a per eredményére tekintet nélkül köteles.

Ennek alapján a perköltség viselése szempontjából vizsgálandó volt az, hogy az alperes a perre okot adott-e, szükségtelenül okozta-e az ő oldalán, valamint a felperesnél is felmerült elsőfokú eljárási költségek keletkezését. A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a Pp. 86. § (2) bekezdése értelmében az alperes akkor köteles a felperes teljes perköltségének megfizetésére és ezzel együtt a saját költségeinek viselésére is, mégpedig a kereset részben történt elutasítására tekintet nélkül, ha a perindításkor – az ellenkérelmében előadott, és a per során következetesen képviselt álláspontjával ellentétben – a kiadni kért eszközök a birtokában voltak. Ebben az esetben ugyanis a felperes alappal követelte tőle a 39. és 1229. sorszámú eszközök kiadását és a felperes részleges pervesztessége nem a keresete eleve fennálló részbeni megalapozatlanságának, hanem az alapul szolgáló tények megváltozásának a következménye.

[32] A Kúria mint másodfokú bíróság ügyszám8 számú végzésében foglaltak értelmében a per érdemére tartozó kérdés volt annak elbírálása, hogy az alperes a keresetlevél benyújtásának időpontjában birtokosa volt-e a 39. és 1229. sorszámmal megjelölt ingóságoknak. Az elsőfokú bíróság a követelés érdemi vizsgálata során a bizonyítékok értékelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem bizonyította e két eszköz vonatkozásában azt, hogy azok az alperes birtokában voltak. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróságnak ezzel a megállapításával nem értett egyet.

[33] A Ptk. 5:1. § (1) bekezdése értelmében birtokos az, aki a dolgot sajátjaként vagy a dolog időleges birtokára jogosító jogviszony alapján hatalmában tartja.

A 5:2. §-a szerint a dolog birtokát megszerzi, akinek a dolog tényleges hatalmába jut.

A fentieknek megfelelően a dolog feletti tényleges uralom fennállta esetén az alperes az ingóságok birtokosának tekinthető, így a birtokállapot tisztázása szempontjából az volt vizsgálendő, hogy az alperes az általa az árverés útján megszerzett és a raktárakban tárolt ingóságokon felül a további, szintén a raktárakban tárolt ingóságokat – köztük a kereset elutasításával érintett eszközöket is – a hatalmában tartotta-e.

[34] A Fővárosi Ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal annyiban, hogy a lefoglalásról és annak megszüntetéséről rendelkező nyomozó hatósági határozatok önmagukban nem támasztják alá a tényleges birtokállapotot. Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság a Be. 308. §-ában foglaltakra, amelynek értelmében a lefoglalás célja a büntetőeljárás eredményes lefolytatása érdekében bizonyítási eszköz biztosítása volt a tulajdonjog korlátozása által. A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezésben foglaltakkal szemben hangsúlyozza, hogy a nyomozó hatóság határozata ugyan közokiratnak minősül, azonban a Pp. 323. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a nyilatkozat megtételén túlmenően az azzal tanúsított adatok és tények valóságát bizonyítja teljes bizonyító erővel, és e határozatokkal bizonyított tartalom kizárólag az adott ingóságok lefoglalásának ténye, illetőleg azoknak a büntetőeljárás lefolytatása szempontjából bizonyítási eszköznek minősítése lehet. A nyomozó hatóság nem folytatott le eljárást az ingóságok tényleges birtokosa kilétének a feltárására, és a határozatok az alperest nem birtokosként, hanem „vagyonni érdekelt”-ként jelölik meg csakúgy, mint a egyéb fél1-t és a egyéb fél2-t is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság annak megállapítása során sem, hogy a Pp. 263. § (2) bekezdése értelmében a nyomozó hatóság döntése abban az esetben sem kötné, ha a határozat nem meghatározott ingóságok lefoglalásáról, hanem kifejezetten az alperes birtokosnak minősítéséről rendelkezne.

A Fővárosi Ítéltábla emellett megállapította azt is, hogy a lefoglalásról és annak megszüntetéséről rendelkező határozatok – a fent kifejtettek szerint – önmagukban ugyan nem alkalmasak az alperes birtoklásának a bizonyítására, azonban bizonyító erővel bírnak, és más bizonyítékokkal együtt értékelendő az a körülmény, hogy a határozatokból kitűnően a nyomozó hatóság a lefoglalást az alperessel szemben rendelte el.

[35] Az elsőfokú bíróság a keresetindításkori birtokállapot vonatkozásában a rendelkezésére álló bizonyítékokat és nyilatkozatokat – így a felperes és a egyéb fél1, illetve a felperes és az alperes közötti levelezés anyagát, valamint a Rendőr-főkapitányság1 előtt ügyszám1 számon folyamatban volt eljárás anyagát, köztük a Főügyészség1 2023. szeptember 8-án kelt a lefoglalást megszüntető határozat ellen bejelentett panaszt elbíráló

ügyszám2 számú határozatát – nem a maguk összességében és az eset összes körülményeire tekintettel értékelte, e körben a megállapításaival a Fővárosi Ítéltábla nem értett egyet.

[36] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a egyéb fél 2023. május 11-én kelt levelében – függetlenül a második bekezdésben a kizárólag árveréssel érintett ingóságokra vonatkozó információtól – valamennyi, a perbeli raktárban tárolt vagyontárgy tekintetében közölte, hogy azokat nem ő tartja birtokban, azok felett az új tulajdonos, bérlő rendelkezik. Ezzel a nyilatkozatával pedig nyilvánvalóan az alperes birtoklására utalt. Az elsőfokú bíróság megállapításától eltérően a felperes 2023. április 19-i ügyvédi felszólításának a tartalmából következően a egyéb fél válassza a felszólításban megjelölt, az árverésen meg nem vásárolt eszközökre is vonatkozik.

Az alperes a felperesnek küldött, 2023. július 5-én kelt levelében az árverés útján meg nem szerzett ingóságok birtokban tartására is hivatkozó ügyvédi felszólításra azt közölte, hogy a felmérés jelenlegi állása szerint nincs tudomása jogellenesen tárolt ingóságokról.

A Fővárosi Ítéltábla annak alátámasztására, hogy a keresetindításkor az alperes valamennyi, a perbeli raktárakban tárolt ingóságoknak a birtokosa volt, nyomatékos bizonyítékként vette figyelembe a Főügyészség 2023. szeptember 8-án kelt ügyszám2 számú, a lefoglalást megszüntető határozat ellen bejelentett panaszt elbíráló határozatát, amelynek tartalmából kitűnően az alperes a lefoglalást megszüntető határozat elleni, 2023. augusztus 21-i panaszában kérte valamennyi lefoglalt ingóságnak a részére történő kiadását – így a 39. és 1229. sorszámú ingóságok kiadását is – arra hivatkozással, hogy ezeken az ingóságokon a szabályosan lefolytatott árverés útján tulajdonjogot szerzett.

A Fővárosi Ítéltábla ezen felül bizonyítékként figyelembe vette a felperesnek azt az – a peres eljárás során az alperes által vitássá nem tett – állítását is, amelynek értelmében a perbeli raktárakon 2023. április 3-án az alperes kérésére a záruk lecserélésre kerültek, megerősítve ezzel a Ptk. 5:2. §-a szerinti hatalomban tartást, és így az alperes birtoklását.

Mindezen bizonyítékok alátámasztják azt, hogy az alperes a keresetindítás időpontjában abban a tudatban volt, hogy árverés útján valamennyi, a perbeli raktárakban tárolt ingóságot megszerezte, így valamennyi eszköz – így a 39. és 1229. sorszámú ingóságok vonatkozásában is – tekintetében jóhiszemű birtokosnak volt tekinthető.

[37] Az elsőfokú bíróság által a birtokállapot tekintetében hangsúlyos bizonyítékként figyelembe vett, a egyéb fél 2024. május 8-án kelt nyilatkozatában foglaltakkal összefüggésben a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a nyilatkozat közvetlenül az elsőfokú határozatot megelőzően került becsatolásra, és az annak későbbi kelte folytán – a fenti bizonyítékokkal szemben – nem alkalmas annak alátámasztására, hogy a keresetindítás 2023. július 12-i időpontjában az alperes nem tekintette magát valamennyi a raktárakban tárolt és ténylegesen a hatalmában lévő eszköz, így a 39. és 1229. sorszámú ingóságok birtokosának.

[38] A kifejtettekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla azt találta megállapíthatónak, hogy az elsőfokú ítéletben elutasított keresetrésszel érintett 39. és 1229. sorszámú ingóságok a keresetindítás időpontjában az alperes birtokában voltak, ezáltal az ezen ingóságok kiadását megtagadó alperes a perre okot adott, és a Pp. 86. § (2) bekezdésében foglaltakra is

figyelemmel az ezzel összefüggésben felmerült perköltségek viselésére köteles, függetlenül attól, hogy az ingóságok kiadásának későbbi elrendelésére tekintettel az e vonatkozásban fenntartott kereseti kérelem elutasításra került.

[39] Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett, az alperest a mellékletben felsorolt ingóságok felperesnek történő kiadására kötelező részét nem érintette, a fellebbezett, az ezt meghaladó keresetet elutasító rendelkezését – az elsőfokú bíróságétól eltérő okból – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta, míg a perköltségről rendelkező részét ugyancsak a Pp. 383. § (2) bekezdésében foglaltak alapján megváltoztatta és a Pp. 86. § (2) bekezdésében foglaltaknak megfelelően rendelkezett a perköltség viseléséről.

A felperest a perköltség fizetése alól mentesítette, és a felperes elsőfokú eljárás során felmerült perköltségét az elsőfokú ítéletnek az e vonatkozásban vitássá nem tett megállapításaival egyezően az 1.322.057,11 eurónak megfelelő 504.240.861 forint pertárgyértékre figyelemmel a perindításkor hatályban volt, ezért a jelen eljárásban még alkalmazandó 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdés c) pontja alapján 7.242.409 forint + áfa mértékű ügyvédi munkadíjból és 1.500.000 forint kereseti illetékből álló összegben állapította meg, amelyet teljes egészében az alperes köteles viselni.

[40] A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés az elsőfokú perköltség viselésére kötelező részt illetően megalapozottnak bizonyult, míg a keresetet elutasító ítéleti rendelkezés tekintetében eredményre nem vezetett, azonban – a fent kifejtetteknek megfelelően – a Pp. 86. § (2) bekezdésében foglaltak alapján az alperes az ezzel összefüggésben felmerült eljárási költségek viselésére is köteles. A Fővárosi Ítéltábla a felperesnek járó másodfokú perköltség összegét az IM rendelet 3. § (3) bekezdés c) pontja, valamint (5) és (6) bekezdése alapján megállapított mértékű, a másodfokú eljárásban kifejtett és ténylegesen szükséges jogi képviselői tevékenység mértékével arányos, 1.000.000 forint + áfa összegre mérsékelt ügyvédi munkadíjból, és 2.500.000 forint fellebbezési illetékből álló összegben állapította meg.

Budapest, 2026. május 27.

Dr. Pusztai Anita s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kolozs Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Bleier Judit s.k.
bíró